

Tor és lluny, en la nit. I la distància
pesa, en la fosca, com l'ala d'un ocell mort.

Vanament Recança i Record
s'eleven. L'univers, en vàcua ressonància,
els torna, onda per onda, al mateix port.

És que és buit l'infinit, i tu que enyores
tantes coses, cor meu, que no respon ningú,
¿solament t'enyores a tu?
Tot és perdut com un passat. Sols el que fores
dura, dins teu, ben amagat i nu.

Que estrany! I en aquesta hora trista i sola
en què ens sentim més naufrags i és més desert el món,
reneix el nostre ésser pregon
i creure i esperar per sempre, ens aconsola,
noves amors que no sabem què són.

Sempre en la fosca hi ha una cosa clara
que ens crida —llum d'hostal, presó, hospital o llar—,
sempre un vaixell vetlla en el mar,
i estels —un sobre tots, el més bell, el més rar,
tan llunyà que la seva llum no ha arribat encara.